

громадянством». Якщо дія Закону не поширюється на порядок проведення реєстрації громадянства України, тоді чому саме цей Закон запровадив такі зміни?

По-четверте, знову ж таки у перехідних та прикінцевих положеннях Закону неоднозначною є позиція законодавця про те, що засвідчення начальником установи виконання покарань справжності підпису на документах привірюється до нотаріального засвідчення справжності підпису. Чому законодавець тільки начальників установ виконання покарань наділяє спеціальним статусом, адже окрім них є ще й капітани морських суден, командири військових частин (з'єднань), начальники експедицій, начальники слідчих ізоляторів та інші.

Цими міркуваннями ні в якому разі не слід ставити крапку в дослідженнях проблемних питань реалізації окремих положень Закону України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану». Окремі проблеми потребують подальшого вивчення, а наукові здобутки – впровадження в соціальне і правове буття.

## **ВІДОБРАЖЕННЯ ПОЛОЖЕНЬ МІЖНАРОДНИХ АКТІВ ПРО ПРАВА ДИТИНИ В СІМЕЙНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ**

**Блажко О.М.**, студент магістратури ННПП НАВС

**Науковий керівник:** к.ю.н., доцент, професор кафедри цивільно-правових дисциплін ННПП НАВС Ієвіня О.В.

Забезпечення прав і основоположних свобод людини і громадянина є одним з пріоритетних напрямків роботи всіх країн з розвиненою демократією. Права дитини є невід'ємною і важливою складовою прав людини, кожне з прав людини відноситься також і до дітей. Україна як член міжнародного співтовариства бере участь у діяльності із створення сприятливого для дітей середовища, в якому гідний розвиток і захист їх прав забезпечується з дотриманням принципів демократії, рівності, миру, соціальної справедливості.

Головним міжнародним документом, з якого розпочалося формування системи міжнародних стандартів щодо захисту прав дітей, є Конвенція ООН про права дитини 1989 року. Україна після ратифікації цієї конвенції, поряд з іншими країнами світу активно розбудовує своє національне законодавство щодо захисту прав дітей відповідно до міжнародних документів. Міжнародні стандарти захисту прав дитини закріплені у Конституції України, Законі України «Про охорону дитинства», Сімейному кодексі, інших нормативно-правових актах. Їх забезпечення є важливим обов'язком держави.

Закон України «Про Загальнодержавну програму «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року», можна сказати довгоочікуваний документ, який розроблявся протягом п'яти років, він яскраво відображає положення міжнародних актів про права дитини. Відповідно до нього, метою Загальнодержавної програми є забезпечення оптимального функціонування цільної системи захисту прав дітей в Україні. В програмі враховуються Цілі Розвитку Тисячоліття та стратегії Підсумкового документа Спеціальної Сесії в інтересах дітей Генеральної Асамблеї ООН «Світ сприятливий для дітей», якими визначено чотири пріоритетні напрямки діяльності:

- пропагування здорового способу життя;
- забезпечення можливості здобувати високоякісну освіту;
- захист дітей від жорстокого поводження, насильства та експлуатації;
- боротьба з ВІЛ/СНІДом, а також передбачено глобальний план дій орієнтований на розвиток і захист прав та інтересів підростаючого покоління, і завдання, які світова спільнота має виконувати для дітей та разом з дітьми.

Сама Загальнодержавна програма здійснюється у таких сферах: охорона здоров'я; освіта; захист дітей різних категорій; культурний і духовний розвиток; розвиток активності дітей, їх участі в житті суспільства і міжнародна співпраця в інтересах дітей.

Для досягнення поставленої мети у програмі, з урахуванням положень багатьох міжнародних актів про права дитини, міжнародного досвіду, відображені:

- пріоритети державної політики з питань реалізації прав дітей;
- шляхи реформування, приведення у відповідність із сучасними умовами та реальними потребами дітей системи забезпечення та захисту прав дітей в Україні;

- забезпечення надання якісних психологічних, соціально-педагогічних, соціально-медичних, соціально-економічних, юридичних, інформаційних та інших послуг дітям незалежно від місця проживання;

- особливості забезпечення та захисту прав дітей різних категорій;
- удосконалення чинного законодавства у сфері забезпечення та захисту прав дітей;

- розширення використання інформаційного простору для висвітлення питань соціально-правового захисту дітей;

- посилення відповідальності батьків або осіб, які їх замінюють, посадових осіб за виконання своїх обов'язків щодо догляду, виховання та захисту прав дітей;

- удосконалення системи контролю та моніторингу дотримання прав дітей в Україні.

Належне виконання положень даного закону дозволить системно вирішувати проблеми дитинства, уникати розпорошеності дій в інтересах дітей і нерационального використання ресурсів, покликаних покращити становище дітей.

Отож, одним з основних компонентів державної політики України у сфері захисту дітей є вдосконалення нормативно-правової бази, зокрема закріплення положень міжнародних актів про права дитини в сімейному законодавстві. Це здійснюється для того, щоб усунути можливі суперечності між національним законодавством і імплементованими нормами міжнародного права. Закріплення положень міжнародних актів про права дитини в сімейному законодавстві України допоможе ефективно врегулювати всі відносини пов'язані з правами дитини, враховуючи позитивний міжнародний досвід, адаптовуючи його до особливостей українського законодавства. Це дасть нам змогу забезпечити оптимальне функціонування цілісної системи захисту прав дітей в Україні.

### **ЗОБОВ'ЯЗАННЯ З ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ ВНАСЛІДОК НЕДОЛІКІВ ТОВАРІВ, РОБІТ (ПОСЛУГ)**

**Бондар І.Р.,** студент магістратури Київського міжнародного університету «Україна»

Зміст зобов'язання з відшкодування шкоди, завданої внаслідок недоліків товарів, робіт(послуг), як це передбачено ст. 1209, 1210 ЦК, полягає у тому, що продавець, виготовлювач товару, виконавець робіт (послуг) зобов'язаний відшкодувати шкоду, завдану фізичній або юридичній особі внаслідок конструктивних, технологічних, рецептурних та інших недоліків товарів, робіт (послуг), а також недостатньої або недостовірної інформації про них, у повному обсязі. Відповідно до цього продавець, виготовлювач товару, виконавець робіт (послуг) набувають форми боргу, як обов'язку виконання вимог споживача.

Зобов'язання з відшкодування шкоди, завданої внаслідок недоліків товарів, робіт(послуг) мають і свою особливість, яка передбачена п. 1 ч.1 ст. 1209 ЦК та ст. 4 Закону України «Про відповідальність за шкоду, завдану внаслідок дефекту в продукції» де вказано, що відшкодування шкоди не залежить від вини суб'єктів та факту перебування потерпілої сторони у договірних відносинах із особою, яка заподіяла шкоду.

Юридичним об'єктом зобов'язання з відшкодування шкоди, завданої внаслідок недоліків товарів, робіт(послуг), як і будь-яких цивільних правовідносин, визнається протиправна поведінка зобов'язаної особи, яка настає тільки за наявності шкоди. Протиправність поведінки в даному випадку може діставати вияв: